

В ИМЕТО НА ГОСПОДА...

(Кол 3,17)

Година 3, Брой 73 (179)

Неделя, 25 юли 2010 г.

Подготвил: отец Йоан-Милен Найденов

9^{-ТА} НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

Успение на св. Анна, майка св. Богородица

(**Типик**, стр. 379, т.2)

Тропар, гл. 8:

От висините слезе, Многомилостивий, и прие тридневно погребение, за да ни избавиш от страдания; живот и възкресение наше, Господи, слава на Тебе.

(С висотй снишел еси Благоутробне, погребение приял ест тридневное, да нас свободиши страстей, животе и воскресение наше Господи, слава Тебе).

Тропар на св. Анна, гл. :

Ти носи в утробата си тази, която роди Живота, пречистата Божия Майка, богомъдра Анно; заради това ти бе отнесена сега радостна в небесното наследство, в жилището на тези, които се радват в славата; за тези, които с любов те почитат, ти просиш, присноблажена, очистване от греховете.

(Жизн рождиую во чреве носила еси, чистую богоматер, богомудрая Анно: темже к приятию небесному, идеже веселящихся жилище, в славе радующихся нине преставилася еси, чтущим тя любовию, прегрешений просящи очищение, присноблаженная).

Тропар на храма:

Кондак, гл. 6 :

Сигурна Застъпнице на християните, истинска Ходатайко пред Твореца, не отхвърляй молитвените гласове на нас грешните, но понеже си милостива Молителка, притечи се на нас, които с вяра ти викаме: Богородице, постоянна Застъпнице, отзови се скоро на молитвата ни и побързай да приемеш молението на тези, които те почитат.

(Предстателство христиан непостидное, ходатайство ко Творцу непреложное, не презри грешних молений гласи, но предвари, яко благая, на помощь нас, верно зовущих ти: ускори на молитву и потщися на умоление, предстательствующи присно, Богородице, чтущих тя).

Прокимен, гл. 7:

Праведникът ще се развесели в Господа и ще се уповава на Него. Чуй Боже гласа ми, кога Ти се моля.

ИЗ ПОСЛАНИЕТО НА СВ. АП. ПАВЕЛ ДО ГАЛАТЯНИ (4,22-31) – (стр. 526)

4²²Братя, писано е, че Авраам имаше двама синове, един от робинята, а друг от свободната. ²³Но който беше от робинята, по плът се роди; а който беше от свободната - по обещание. ²⁴Това се разбира иносказателно. Това са двата завета, единият от Синайската планина, който ражда за робство и който е Агар, ²⁵понеже Агар означава планина Синай в Арабия и съответствува на сегашния Иерусалим и робува с децата си; ²⁶а горният Йерусалим е свободен: той е майка на всинца ни. ²⁷Защото писано е: "развесели се, неплодна, ти, която не раждаш; възкликни и извикай ти, която не си изпитала родилни мъки; защото напустеницата има много повече деца от оная, която има мъж". ²⁸Ние пък, братя, сме като Исаака, чеда на обещание. ²⁹Но, както тогава роденият по плът гонеше родения по дух, тъй и сега. ³⁰А какво говори Писанието? - Изпъди робинята и сина ѝ, защото синът на робинята няма да бъде наследник заедно със сина на свободната. ³¹И тъй, братя, не сме деца на робинята, а на свободната.

Алилуия, Пс 94,1-2, гл. 8:

Дойдете да запеем на Господа и да викнем към Бога, нашия Спасител. Да застанем пред лицето Му със славословие, с песни да възкликнем към Него.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ СВЕТИ АПОСТОЛ И ЕВАНГЕЛИСТ МАТЕЙ (14,22-34) – (стр. 73)

14²²В онова време Исус накара учениците Си да влязат в кораба и да минат преди Него насреща, докле Той разпусне народа. ²³И като разпусна народа, Той се качи на планината, за да се помоли насаме; и вечерта остана там самичък. ²⁴А корабът беше вече сред морето, и вълните го блъскаха, защото вятърът беше противен. ²⁵И на четвърта стража през нощта отиде Исус при тях, като ходеше по морето. ²⁶А учениците, като Го видяха да ходи по морето, смутиха се и казаха: това е привидение; и от страх извикаха. ²⁷Но Исус веднага заговори с тях и рече: Дерзайте! Аз съм, не бойте се! ²⁸Петър отговори и Му рече: Господи, ако си Ти, позволи ми да дойда при Тебе по водата. ²⁹А Той рече: дойди. И като излезе от кораба, Петър тръгна по водата, за да иде при Исус; ³⁰но, като видя силния вятър, уплаши се и, като взе да потъва, извика: Господи, избави ме! ³¹Исус веднага простря ръка, хвана го и му каза: Маловерецо, защо се усъмни? ³²И щом влязоха в кораба, вятърът утихна. ³³А ония, които бяха в кораба, приближиха се, поклониха Му се и казаха: наистина си Божий Син! ³⁴И като преплуваха, пристигнаха в земята Генисаретска.

Причастен, гл. 1:

Хвалете Господа от небесата, хвалете Го във висините. Алилуия (3).

(Хвалите Господа с небес, хвалите Го във вйшних. Алилуия х3).

РАЗМИШЛЕНИЕ

„Исус накара учениците Си да влязат в кораба...” (Мт 14,22)

Днешният откъс от Евангелието (Мт 14,22-34/Мк 6,45-52; Йн 6,16-21) ни разказва за чудото, което Исус извършил с учениците Си, докато плавали в бурното море на път към земята при Генисарет. Това се случило вечерта, след като Исус нахранил пет хиляди души с пет ечемични хляба и две риби, които получил от едно момче (Йн 6,9). След обилен обяд „Исус накара учениците Си да влязат в кораба и да минат преди Него насреца, докле Той разпусне народа” (Мт 14,22). Ев. Йоан ни казва, че „Исус знаеше, че ще дойдат, да Го грабнат, за да Го направят цар и затова се отдалечил на планината самичък” (Йн 6,15). Исус отиде в планината, „за да се помоли насаме, и вечерта остана там самичък” (Мт 14,23). Със сигурност Исус е бил уморен от дългия ден, от всичко което е трябвало да преживее - смъртта на Своя братовчед и приятел, св. Йоан Кръстител; народа, който искаше да бъде нахранен, но не споделяше храната си с другите, малверието на учениците... Исус имаше нужда да се оттегли на спокойствие, за да се помоли на спокойствие на Отца Си. Докато беше Сам на планината, и се моли (срв. Йн 17), ето, че учениците Му отдавна вече бяха сами сред езерото в кораба, където „вълните го блъскаха, защото вятърът беше противен” (Мт 14,24). Исус знаеше, че им престоеше сериозно изпитание, а още повече на Симон-Петър, който по късно ще изповяда вярата в Христос, казвайки Му: „Тя си Христос, Синът на Живия Бог” (Мт 16,16).

Почти всеки е плавал с кораб и знае, какво означава да се плава по необятното море. Когато езерото е спокойно всички сме щастливи и спокойни, но когато настъпи буря изведнъж всички започваме да се притесняваме и изпитваме страх от предстоящото. За Христовите ученици може би това е различно като се има предвид, че голяма част от тях преди да станат последователи на Исус са били рибари. Техния живот е преминал в езерото и със сигурност това няма да е първата буря в живота им. Това, което на нас ни прави впечателение е че когато има буря обикновено всички от екипажа трябва да работят задружно, за да запазят кораба непокътнат от бурята, а с него и единността на групата. Дали, когато Христос изпраща учениците Си на другия бряг Той е имал точно това в предвид ние не знаем, но вярваме, че със сигурност Христос е искал да утвърди вярата на учениците Си. Ев. Матей ни разказва за един по-ранен случай, в който учениците отново пътували с кораб, но тогава те не били сами, защото с тях пътувал и техния Учител, който беше заспал в кораба заради умората, която го беше налегнала (Мт 8,23-27). Поради силната буря учениците Му се бяха уплаши прекалено много и затова: „Му се приближиха до Него, събудиха Го и рекоха: Господи, спаси ни; загиваме! А Той им каза: защо сте толкова страхливи, малверци? Тогава, като стана, запрети на ветровете и на морето, и настана голяма тишина” (Мт 8,25-26). Всички бяха уплашени и не вярваха на учите си; не вярваха, че Христос е Синът на Живия Бог, защото казваха по между си: „Какъв е Тоя, та и ветровете и морето Му се покоряват?” (Мт 8,27). Днес отново учениците са в бурното езеро, но за сметка на

придешния път сега те наистина са сами (Мт 14,23) и няма кого да събудят, освен вярата си в Бог.

Време е за молитва. Молитвата е необходим диалог, в който човек отворя широко сърцето си и се оставя да бъде воден от Божията любов. Изведнъж става нещо необикновено, „на четвърта стража през нощта отиде Исус при тях, като ходеше по морето. А учениците, като Го видяха да ходи по морето, смутиха се и казваха: това е привидение; и от страх извикаха” (Мт 14,25-26). Колко пъти и ние сме викали от страх, от уплаха, от всичко което е различно от нас. Страхуваме се, когато видим нещо, различно от това, което познаваме. Страхуваме се да си признаем, че не сме готови за новото, което ни се предлага. Предпочитаме сигурното, това, което познаваме и изпитали. Но Христос ни предлага нещо повече от сигурното. Той ни дава всичко, от което се нуждаем. Той иска от нас да разберем, че нашия живот не се гради върху човешките представи за живота, а върху Истината, която е Самия Бог. Когато човек все още не е разбира тази истина, той и не вярва и затова се страхува. За да ги успокои, че не е привидение нито сянка, „Исус веднага заговори с тях и рече: *Дерзайте! Аз съм, не бойте се!*” (Мт 14,27). Колко пъти докато сме разхождали вечер по улиците на града сме се питали дали някой не ни следва, виждайки в тъмното някаква сянка зад нас, която ни следва, а това всъщност това сме просто ние, осветени от нощната светлина на луната, която отразява човешката ни сянка, върху пътя, на който вървим. Така и Христос Който живее в нас ни казва, чрез свещеника или някой друг Негов служител: „*Дерзайте! Аз съм, не бойте се!*” Обаче за да сме сигурни, че сме прави във вярата си сме готови по примера на ап. Петър да изпитаме и ние търпението и любовта на нашия Господ като Му казваме: „*Господи, ако си Ти, позволи ми да дойда при Тебе по водата*” (Мт 14,28). Като наш небесен баща Христос казва и днес на всички нас така както бе казал на ап. Петър: „*Дойди!*” Ев. Матей допълва: „*И като излезе от кораба, Петър тръгна по водата, за да иде при Исус*” (Мт 14,29). Кораба, в който се намираме е сигурното място, в което живеем, а бурното море са всички изпитания на живота. От една страна всеки човек може да дойде при Исус стига само да повярва в Него. Човек става християнин, само тогава, когато в сърцето си признае Христос за Свой Бог. Заради вярата си в Бог човек става достоен да приеме тайнството Кръщение. Всеки, който вярва в Бога не може да не каже заедно с ап. Петър: „*Господи, ако си Ти, позволи ми да дойда при Тебе по водата*”. Защо ап. Петър е искал да отиде при Христос? Нима не е можел като останалите да изчака идването Му в кораба? Какво е искал да покаже с този свой жест? Само Исус знае какво е изпитвал в този миг в сърцето си ап. Петър. Ние можем само да предполагаме, но предпочитаме да се доверим на Бог. По принцип човек е слаб и немощен и много често когато изпитанията ни идват в повече приличаме на ап. Петър, който „*като видя силния вятър, уплаши се и, като взе да потъва, извика: Господи, избави ме!*” (Мт 14,30). Колко пъти и ние като ап. Петър предприемаме действия, които не винаги са обвити с бронята на вярата и надеждата. Искане ни се да бъдем силни и смели като Господа, но често забравяме, че ще можем да бъдем такива само тогава, когато се доверим напълно на Бог. Исус никога няма да ни изостави, нали заради

нас дойде, за да ни спаси от неверието ни. „Исус веднага простря ръка, хвана го и му каза: Маловерецо, защо се усъмни?“ (Мт 14,31). Заради слабата ни вяра в Бога ние често страдаме и потъваме в ежедневните си проблеми, които така ни омотават, че забравяме да дигнем погледа и сърцето си нагоре към небето, за да просим прошка и помощ от всемогъщия Бог. Винаги, когато изпадаме в затруднение трябва да се молим на нашия Бог, за да ни помогне: *Господи, избави ме!*” (Мт 14,30). Никога не трябва да се усъмняваме в Божията любов. Бог е господар на всички и на всичко. Бог е нашата утеха. Като капитан на кораба ние, които сме Негови служители живеем в мир помежду си. „И щом влязоха в кораба, вятърът утихна” (Мт 14,32).

Мир настана в морето, „а ония, които бяха в кораба, приближиха се, поклониха Му се и казаха: наистина си Божий Син!” (Мт 14,33). Накрая, когато всички се намираме в кораба, т.е в Църквата, всички ние изповядваме една вяра, че Христос е наистина „Синът на живия Бог”. Вярата в Бог ни обединява и съединява с Него. Чрез Исус Христос всички ние сме станали осиновени чедра на Бога. Като такива сме достойни да преплуваме морето заедно със Сина Божий, за да отидем на отсрещния бряг, за да продължим пътя си към светостта. Амин.

СЕДМИЧЕН КАЛЕНДАР: 26 ЮЛИ - 1 АВГУСТ 2010 Г.

Юли Август		Източен обред
26	П	Св. Свщмчк. Ермолай. Св. Мчца. Параскева 1Тим 3,13-4,5(с. 527); Мк 5,24-34 (с. 360)
27	В	Св. Седмочисленици. Св. вмчк. Пантелеймон Евр 7,26-8,2 (с. 528); Йн 10,9-16 (с. 361)
28	С	Св. апли. и дякони Прохор, Никанор, Тимон и Пармен: 1 Кор 16,4-12 (с. 132); Мт 23,29-39 (стр. 77)
29	Ч	Св. мчк. Калиник 2Кор 1,1-7 (с. 133); Мт 24,13-28 (с. 78) Св. Марта:Евр 13,1-3.14-16 (с. 461 в служеб.); Лк 10,38-42 (с. 462 в служеб.)
30	П	Св. апли. Сила и Силуан 1 Кор 1,12-20 (с. 134); Мт 24,27-33.42-51 (стр. 78)
31	С	Св. Евдоким Кападокиски. Св. Игнатий Лойола Събота на 10-та след Петдесетница: Рим 15,30-33 (с. 135); Мт 19,3-12 (с. 79) (Богородични заговезни)
1	Н †	10-та след ПЕТДЕСЕТНИЦА. (Тип., с. 385, т. 2, с. 386, заб. II); Гл. 1; Утр. Ев. 10 1 Кор 4,9-16 (с. 135); Мт 17, 14-23 (с. 76) Изнасяне на Св. Кръст Господен. Св. мчци седем братя Макавей. Начало на Богородичния пост; Денят е 13 часа, а нощта 11 часа.